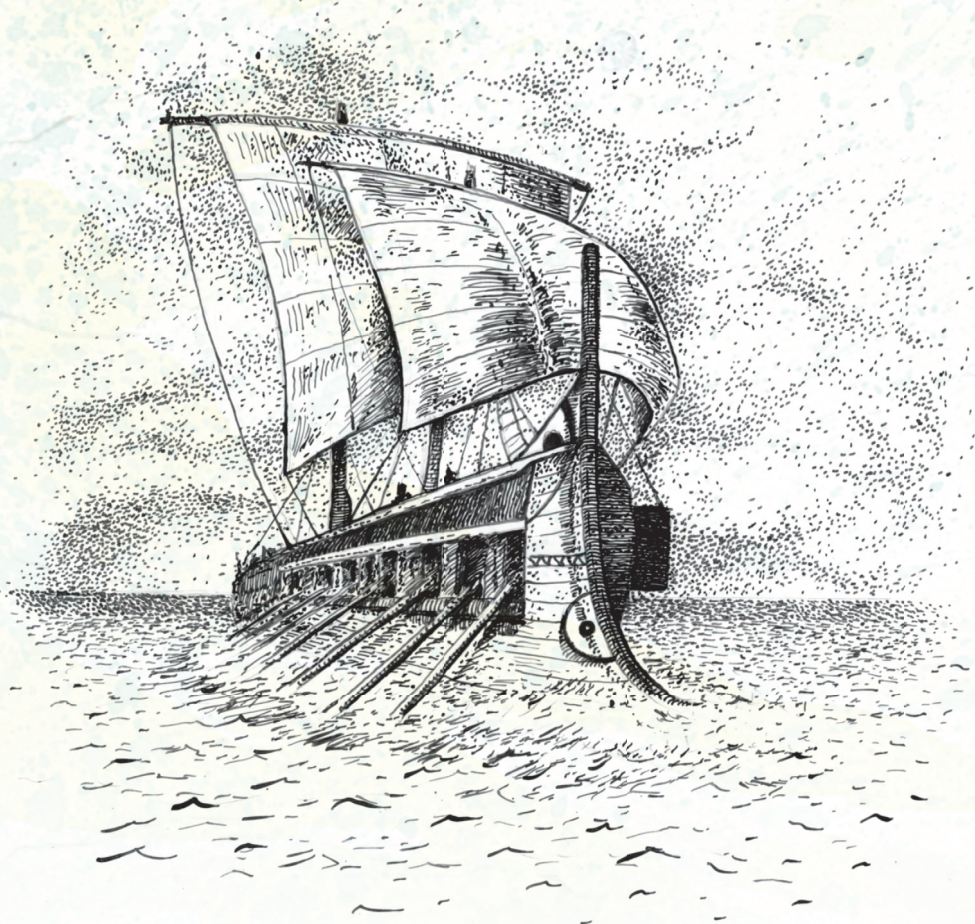

CLEANDER

Ve čtvercové místnosti seděl na udusané zemi Aristův otec. Byl vzhůru dříve než syn, protože jeho věk mu již nedovolil tolik spánku, a často se probouzel ještě před východem slunce. Dopřával si po ránu vydatnou stravu a jeho postava se stávala čím dál otylejší. Na toho, kdo ho pořádně neznal, mohl působit nemotorně. Nechyběla mu však energie, když měl sjednávat obchody, prosazovat své názory či se věnovat Aristovi. To se z pomalého, flegmatického muže stala nezastavitelná sopka chrlicí lávu. Dokázal pak silou své osobnosti docílit toho, co si zámánil.

Z ohniště v místnosti se mírně kouřilo a bylo vidět svítící žhavé uhlíky. Kouř stoupal k otvoru ve stropě, ze kterého pronikalo dovnitř ranní světlo. Místnost byla čistě bílá bez jakékoliv dekorace. Cleander si nikdy nepotrpěl na sentimentalitu či umělecké projevy a posměšně pohlížel na každého, kdo měl své obydlí pomalované freskami. V tom se lišil od většiny obyvatel ostrova, kteří si na krásu a snění velmi potrpěli. I když v některých případech to byl spíše projev snobství než vkusu. On sám se domníval, že umění nemá v životě pracovitého člověka žádné místo a je pouhou samoúčelnou iluzí. Dával přednost tomu vymyslet strategii obchodu či zkoušet nové receptury na lepší, tučnější jídla. V tom spatřoval náplň života – vydělávat a jíst. Vše ostatní bylo pro něj podružné a nesmyslné. Čím byl starší, tím více tíhl k tomuto názoru a nikdo ze známých se již nesnažil mu jej vymluvit. Nedokázali čelit jeho tvrdohlavosti a Cleanderovi se líbilo, že může ostatním odporovat a přesvědčovat je o své pravdě, ať to stojí, co to stojí. S chutí si nyní pochutnával na pečené kozí kýtě a přikusoval k ní sýr. Když polkl několik soust, sáhl za sebe a napil se zhluboka ze džbánu plného červeného vína. Otřel pramínek tekutiny, která mu tekla po bradě až ke konci dlouhého vousu a zanechala červené stopy na jeho bílých šatech. Protáhl ruce nad hlavou, spokojeně říhl a podíval se k zemi. Tam ležela miska plná zelených oliv. Měl zvláštní zvyk vždy po jídle vzít mezi dva prsty olivu a zmáčknout ji, dokud se nerozprskla a pecka nedopadla na zem. Pak si olízl prsty od šťávy a pomlaskával. Byl to jeho osobní rituál a nezáleželo mu na tom, zda ho někdo pozoruje. Všiml si, že oheň začíná skomírat. Vzal kovový pohrabáč ležící na zemi a začal jím štourat v ohništi, aby oživil pohasínající uhlíky. Zvedl oči, když do místnosti vstoupil Aristo.

Syn se posadil naproti otci a natáhl ruce, aby si je ohřál nad ohništěm. Ráno bylo chladné a mírný žár, který cítil v dlaních, mu rozléval teplo po těle. Aristo již dávno odvykl tomu, aby popřál svému otci dobré jitro. Otec si na to nepotrpěl a ironicky se na svého syna podíval, kdykoliv mu to řekl. Považoval to za směšný a zbytečný zvyk. Seděli proto mlčky naproti sobě, dokud otec nevstal a nedal svému synovi talíř s kusem kozího masa a pár kuličkami oliv. Pak znovu usedl a pozoroval Arista, jak pomalu snídá. Když syn dojedl, jeho otec mu dal zapít jídlo vínem. Aristo by dal po ránu přednost čisté vodě, ale nechtěl svého otce rozhněvat. Věděl, že z něj chce vychovat silného, odolného muže, a snažil se, jak mohl, vyjít otci vstříc.

Otec jej pozoroval a pak pravil: „V noci jsi hlasitě křičel. Nevím, co se ti zdálo, ale pokud by se to mělo opakovat, budeš spát venku.“ Aristo si nebyl jist, zda otec žertuje, či zda myslel svá slova vážně. Často nechápal otcovy narážky a připomínky.

Upřímně řekl Cleanderovi: „Omlouvám se, otče. Měl jsem noční můry, ale nechtěl jsem tě vzbudit.“

Otec netrpělivě přikývl: „Dobrá, ale pamatuj na má slova. Teď dopij víno! Pomůžeš mi s přípravou na cestu. Doufám, že tentokrát zákazník zaplatí více než naposled. Nepřevážím již přeče žádné laciné víno, obilí nebo pivo.“

Byla to pravda. Léta praxe udělala z Cleandera zkušeného a věhlasného obchodníka i přes jeho těžko přijatelnou povahu. Od převážení obvyklého zboží se dopracoval až k dovozu cenných surovin, jako byl obsidián, lazurit či jantar. O zlatu a stříbru nemluvě.

Jeho loď jménem Acnea, kotvící na pobřeží, byla často po okraj naplněna drahým zbožím. Mnohokrát již hrozilo, že se potopí v rozbouřeném moři, ale Cleander se vždy objevil v přístavu s pyšným výrazem ve tváři. Ti, co ho nenáviděli, si mezi sebou šeptali, že jistě uzavřel dohodu se zlými duchy, a proto je chráněn před ztroskotáním. Ani vlastní posádka jej neměla v oblibě a pouze vyhlídka bohatého výdělků zaručovala její věrnost. Již pětatřicet let Cleander brázdil vlny Středozemního moře a poznal snad všechna místa, která měla zájem s Krétou obchodovat. Chlubil se pak v opilecké náladě, že ani jeho zesnulý otec nepoznal tolik míst jako on a nikdy se nevrátil s tak velkým nákladem.

Po snídani pomáhal Aristo svému otci naložit sudy, balíky a pytle plné cenného zboží na dřevěnou káru taženou volem, která čekala venku před domem. Pomáhali jim přitom tři starší otroci. Chlapec je bral jako samozřejmou součást svého a otcova života. Nikdy se s nikým z nich nesblížil. Ale zvykl si za ty roky na jejich vousaté tváře a strhaná těla.

Náklad byl objemný. V přístavu lodníci již sami naloží zboží na palubu. Když byl poslední balík naložen, pocítil Aristo touhu srdečně a s láskou se rozloučit se svým otcem. Přeče jen se o něj bál pokaždé, když odjížděl na moře a nebylo jisté, zda se vrátí. Neměl nikoho kromě něho. Už se chystal, že otce osloví, ale ten jej příkře přerušil: „Než odjedu, chci, abys mi ukázal, jak ses zlepšil v lukostřelbě. Naposled jsi nedokázal trefit ani tu největší nádobu. Správný Krétan musí mít vycvičené oko, aby si dokázal zajistit obživu nebo skolit protivníka, než se vůbec přiblíží.“ A významně se mu zablýsklo v očích.

Aristo zklamaně svěsil hlavu a šel do domu pro luk a šípy.

